

זה אני

יצירה בימתית מאת נועה לב
בשיתוף השחקנים

זה תלוי...

יצירה בימתית מאת נועה לב

בשיתוף השחקנים

טקסטים: מתוך "אנציקלופדיה של הרעיונות", דוד גורביץ ודן ערב, בהוצאת בבל / "כל כתיבה היא זבל", אנטון ארטו, בתרגום: עתי ציטרון, / "שלולית", אדוה בולה / קטעים מתוך "אלו הם מים", בתרגום אסף גברון ו"ראיונות קצרים עם גברים נתעבים", דייוויד פוסטר וואלאס, בתרגום: אלינוער ברגר, בהוצאת ספריית פועלים / "הגל", אורלי קסטל בלום, בהוצאת כתר / כתיבה מקורית השחקנים.

עריכת טקסט ודרמטורגיה: גיא זך

עוזרי בימוי: גיא זך, ליאור סבג, כלנית שרון

עיצוב במה: ליטל רייס

עיצוב תלבושות: אורה קמומיל

פסקול: נעמה רדלר ונועה לב

קטעים מאת דורי בן זאב: מתוך התוכנית "בן זאב לסוף שבוע" FM 88,

James Blake- I only know (What I know now) , Fall on your sword- The first time I saw Jupiter (Another Earth soundtrack), Gonzales- Solo Piano, Nicolas Jaar- Encore, kitzu- balloon, Dean Martin - Papa Loves Mambo, Astor Piazzolla- Tango, Radiohead- Weird fishes, Pharrell williams- Happy.

עיצוב תאורה: חני ורדי

חונכת עיצוב: פרידה שהם

שיר: מילים: גיא זך וארז ביטון, לחן ועיבוד: ארז ביטון

ריקוד הטנגו: נצנת מקון

ניהול הצגה: כלנית שרון

הפעלת סאונד: סידי עמית

ההצגה נוצרה בבית ספר לאמנויות הבמה במכללת סמינר הקיבוצים בקיץ 2014

בהשתתפות:

ירון ברק	ארז ביטון
תמרה רון	דורון גוברמן / רוני צימרמן
אילנית אורן	מיטל נר
יעלי כהן	רוני עינב
נעמה אדרי	רחלי פנחס
צח כץ	אסף פרי
עידן אשכנזי	עמרי רווה
ישראל פיינברג	מעין רחמים

כל קשר בין הדמויות בהצגה לדמויות מהחיים הוא מקרי בהחלט.

על ההצגה

היצירה מתבוננת על חומרים השאובים מתוך חיי היומיום. חלקם נאספו ברחוב, אחרים נוצרו תוך כדי חזרות וחלקם האחר מבוסס על קטעים מתוך הספרות. כמו כן, משתלבים בעבודה טקסטים המתייחסים אליה דרך ניתוח מושגים תאורטיים מתוך: "אנציקלופדיה של הרעיונות" מאת גורביץ וערב. הפסקול ביצירה הוא לקט מוזיקלי וכולל קטעים מאת דורי בן זאב, מתכניתו "בן זאב לסוף שבוע", המשודרת כל שבוע, בצהרי יום שישי בערוץ 88.FM.

המופע בנוי כבריקולאז' ומספר על דור אבוד, דור ה-y, על קשייו לשרוד כלכלית, על התמכרותו לטכנולוגיה, על אובדן דרכו האידיאולוגית והערכית, דור שצמח וגדל בתוך עידן פוסטמודרני.

חיי היומיום

"חווית היומיום היא שדה מחקר רחב שנעשים בו מאמצים אתנולוגיים ופילוסופיים רבים. חקר היומיום משתלב בשדה הרחב יותר של חקר התרבות הגבוהה והנמוכה. באופן אירוני, חיי השגרה הנמוכים והרגילים הופכים עתה למבוקשים: מרגע שההתנסות בהם הופכת לדמיונית, הם הופכים מושא פופולרי למחקר אקדמי גבוה. תופעה זו היא חלק מן השינויים בשדה המחקר בעידן הפוסטמודרני".

(מתוך: "אנציקלופדיה של הרעיונות", מאת דוד גורביץ ודן ערב, הוצאת בבל)

כל הוואטסאפ שבעולם לא יעזור: הבדידות היא המגפה של המאה ה-21. היא מזיקה לבריאות כמו עישון והשמנת יתר, ופוגעת בעיקר בצעירים. למה בני ה-20 של היום יותר בודדים מבני 60?

...פייסבוק וואטסאפ, כמו שכולנו מרגישים, לא חבשו את הפצעים האלה, אלא העמיקו אותם. מחקרים הראו שאנשים המבלים שעות ארוכות בפייסבוק הם עצובים יותר. במשך כל המחצית השנייה של המאה ה-20 סיפרו לנו שהבדידות היא תוצאה של הניכור העירוני, ושרע לחיות בעיר גדולה מוקפים באנשים זרים, היום אנחנו יודעים שרע עוד יותר לחיות בעיר גדולה מוקפים באנשים זרים עם סמארטפון...

"הבדידות שצעירים מדווחים עליה היא בדידות קיומית", מסבירה ד"ר רחלי ברקן, פסיכולוגית חברתית ומרצה במחלקה למנהל עסקים באוניברסיטת בן גוריון נגב. "בדידות שמבטאת את הפער בין החלום שלהם, בין הפנטזיה שלהם לגבי מה אמור היה להיות, לבין חוסר היכולת שלהם להשיג אותה. את יכולה לראות את זה בשיעור ההתאבדויות העולה בחג המולד וחגיגות השנה החדשה. אנשים לא יותר בודדים אז מהרגיל, זה פשוט שהפער בין הפנטזיה שלהם על מה זה משפחה, חברים, אהבה, הפער בין מה זו הצלחה בעיניהם לבין החיים שהם חווים, יותר מובחן מהרגיל".

ד"ר ברקן סבורה שהטכנולוגיה דווקא מנסה לגשר על הפער, לעזור לנו לתקשר עם אנשים ועונה על הצורך הבסיסי הזה שלנו. "הטכנולוגיה באה לכפר על הניכור והבדידות ומציעה לך פתרון לבעיה הזו: טלפון לדבר עם האהובים מעבר לים, סקייפ כדי לראות אותם. אין לך משפחה? צרי חברים חדשים בפייסבוק". המחקר שמצא קשר בין אנשים לא מאושרים לבין הזמן שבילו בפייסבוק, אומרת ד"ר ברקן, מראה פשוט שככל שאתם פחות מאושרים - כך תבלו בפייסבוק יותר, בחיפוש אחר קשרים אנושיים. הטכנולוגיה יכולה לתת לכם המון - הבעיה, היא מסבירה, שהיא חסרה את המרכיב שאנחנו זקוקים לו יותר מכל: "הטכנולוגיה לא יכולה לפצות על הדבר הכי חשוב והוא המגע, המבט, זה שמאשר שאנחנו מכירים ואוהבים אותך".

(מתוך המאמר: "מגפת הבדידות", 12.8.14 מגזין Mako / אילת רוזן)

תודה מעומק הלב:

לבי"ס לאומנויות הבמה במכללת סמינר הקיבוצים, לדורי בן זאב, לדוד גורביץ, לדן ערב, לאדוה בולה, לגד צ'רני, לדני עינב, לשי נר, להוצאת ספריית פועלים, הוצאת בכל והוצאת כתר.

בית הספר
לאמנויות
הבמה

